

صحيفة الحسين عليه السلام

[171] بیش نبودم مرا در گاهواره حفظ کرده و از شیری گوارا به من روزی دادی، و دل‌های پرستاران را به من متمایل ساخته و مادران مهربانرا عهده دار من نمودی، و از راهزنان جن پاسداریم کردی، و از زیاده و نقصان سالم نگاه داشتی، پس تو مهربان و بخشنده و بسیار بزرگ و والائی. تا آنگاه که به سخن در آمدم نعمتهای گسترده ات را بر من تمام نمودی و در هر سال مرا بیشتر رشد دادی، و زمانیکه سرشتم تکامل یافت و تاب و توانم به حد اعتدال رسید، حجت را بر من واجب ساختی، بدینوسیله که معرفت را به من الهام کرده و به شگفتیهای حکمت مرا متعجب ساختی. و به آنچه در آسمانها و زمین از پدیده های نوین آفریدی مرا بیدار ساختی، و برای شکرگذاری و یادکردن مرا آگاهم نمودی، و طاعت و بندگیت را بر من واجب کرده، و به آنچه پیامبران آورده اند آگاهیم دادی و پذیرش خوشنودیهای را برایم آسان نمودی، و در تمامی این موارد باکم و لطف بر من منت نهادی. خداوندا ! هنگامیکه مرا از برترین سرشت آفریدی، و خشنود نشدی که نعمتی را بخاطر نعمتی دیگر نداشته باشم، و به منت بسیار
